

SÜTŐ CSABA ANDRÁS

*utcák délután \ \ ősi tóparton
fenekedik \ gyöngye útra botorkál \
táj szaga ázik*

I. az életre ítélték – karnevál

túléljük a reményt a remény poligám
reményeit hiányát el- és visszajövetelét
ki kellett volna kopnia ki kellett volna mennie
halnia puSZtulnia elhullani akár girhes állatok

végző vicsorgással nem tudomásul venni
a vég kitarzott mozdulatát odázni ernyedni
lassan remegő izmok leálló légzés szakáival
át a szoros kapun képzeljük bárhogya is

saját hamvakat élőkkel szórani folyóba
lenni a gyümölcsös alá beásva úrnapján
október végén fázós lábakkal kabátokkal
jönnek megállnak gyűjtanak mennek odébb

tiszta kék hideg bágyadó nap süt
kérdőző rács sárga fogpiszkálók
rebben az őszben amit pihékké ragadotnak
az évek söpri az udvart az első szél

a levegőbe szökellő vér szárad
frissen mosott plédek törlőközpontok
szaltózik gyűlő cseppjeik körül
az erő lég és gravitáció határán

lassuló szervek robusztus körtánc
feltörő utálat akad a garat falán
kerítés fény fűrésZ hideg meleg
kék piros szignatúra vízkő csaptelep

fojtó zokogás csend ülep
maga szeret üres medence
dűhszalftózik dobbantóval
híg vér robog veríték araszol

szélcseandre száradó
ragadozók a szélben
félbehagyott préda figyel
szagol tép lopakodik

földhöz lapul azzá lesz szín
árnyalat mozdulatlan valaki
utána is cser kel néz átbukik
feszülő ernyedő izomtömegek

eresztett víz a hordó
visszahajló peremén
folyik alá csurog
csepeg felfoghatatlan

utcák délután